

Sverigefinländarnas långa väg från invandrare till minoritet

Krister Björklund

Artikeln analyserar hur sverigefinländarnas situation förändrats i Sverige. De fick föra en lång och seg kamp för att bli erkända som minoritet och tillerkändes omfattande språkliga och kulturella rättigheter först 2010. Det var i senaste laget för att underlätta vardagen för invandragenerationen, men av stor principiell betydelse för såväl dem som för yngre generationer i Sverige med finskt påbrå. Artikeln tar avstamp i tidigare undersökningar och utredningar och analyserar sverigefinländarnas nuvarande situation i ljuset av Migrationsinstitutets enkät från 2008.

1. Sverigefinländarna, vilka är de?

I slutet av 2009 var drygt 14 procent av Sveriges befolkning född utomlands (SCB 2010). Dessutom har ett okänt antal personer minst en förälder född utomlands och ett okänt antal svenskar tillhör någon av landets nationella etniska minoriteter och har ett annat modersmål än svenska. Det förs ingen officiell statistik över modersmål eller språktillhörighet. Bristen på språkstatistik är ett hinder när myndigheterna ska göra bedömningar av situationen för minoritetsspråken; planera modersmålsundervisning, myndighetsinformation etc. Också Europarådet har vid sina två senaste granskningar (2006 och 2009) kritiserat Sverige för att svenska myndigheter försummat att kartlägga hur många som talar de olika minoritetsspråken (Språksituationen i Sverige 2009).

Sverigefinländarna utgör den största invandragruppen i Sverige. Av alla utlandsfödda som bodde i landet år 2009 var knappa 13 procent födda i Fin-

land, dvs. 172 218 personer. Antalet har gått kraftigt ner sedan år 1980, då siffran låg på topp och var över 250 000 (SCB 2010). Orsaken till nedgången är både återflyttning och dödlighet. Flyttningsrörelsen mellan Finland och Sverige avtog på 1990-talet och Finland har haft ett flyttningsöverskott sedan 2004. Sverige utgör dock fortfarande den vanligaste destinationen för utflyttningen från Finland med ca 3 000 personer varje år (Statistikcentralen 2010).

Hur skall gruppen sverigefinländare definieras? Kärnan består av i Sverige bosatta personer (oavsett medborgerskap) som är födda i Finland och själva invandrat. Utvidgat kan definitionen också omfatta följande generationer: i slutet av 2008 var antalet personer med åtminstone den ena föräldern född i Finland 261 136. Den tredje generationen med minst en av far- eller morföräldrarna född i Finland omfattade 238 680 individer. Figur 1 åskådliggör hur den sverigefinländska befolkningsstrukturen utvecklas (SCB/Sisuradio 2009).

Sammanlagt blir då antalet sverigefinländare omkring 650 000. Det är dock en mycket heterogen grupp där anknytningen till Finland och den finska kulturen varierar starkt. Den enda gemensamma nämnaren för hela gruppen är finskt påbrå. Det finska språket fungerar som gemensam nämnare bara för en del av gruppen, och antalet finsktalande kan bara grovt estimeras. Enligt en uppskattning av Eric De Geer (2004) är antalet finsktalande finländare i Sverige vara ca: 260 000. De Geer utgår från att 85 procent av de finlandsfödda är finsktalande samt att 75 procent av barnen med två finska föräldrar och 40 procent med en finsk förälder är finsktalande.

Befolkningsunderlaget som i framtiden ska bära den sverigefinska kulturen kommer inom en inte alltför avlägsen framtid att huvudsakligen bestå av svenskar med finländskt påbrå, så man kan fråga sig hur konti-

Krister Björklund är forskare på Migrationsinstitutet.

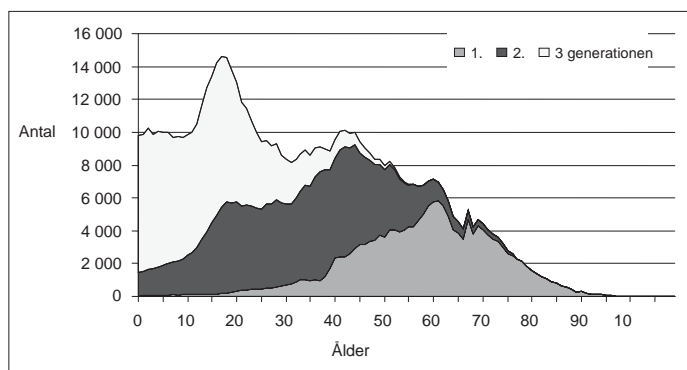
nuiteten skall tryggas och vari det kitt består som ska hålla samman sverigefinländarna. En teknisk definition av gruppen säger inget om de kulturbärande möjligheterna. Kan finska skolor, media, föreningsliv och idrott fortleva i Sverige i framtiden och vilken roll spelar det svenska minoritetsskyddet för bevarandet av den finska kulturen?

2. Från invandrare till minoritet

Den sverigefinländska etniska medvetenheten och kulturen framväxte i efterdyningarna av den stora migrationsvågen. Få av 1950- och 1960-talets finländska emigranter hade ursprungligen för avsikt att stanna i Sverige, de flesta avsåg att arbeta en begränsad tid där och sedan flytta hem, så det var för de flesta ingen mening i att på allvar etablera sig det nya landet. Den svenska inställningen matchade läget, finländarna betraktades som arbetskraft och deras behov av kulturell identitet och samhörighet uppmärksammades inte. Tvärtom, svenskarnas fördomar gentemot finnar bidrog till ett slags etniskt förtryck backat upp av assimileringpolitiken (Korkiasaari och Tarkiainen 2000).

I det efterkrigstida Sverige rådde en märklig blindhet för minoriteternas särbehov, möjligen som en följd av förkrigstida rasteorier som snabbt sopats under mattan. Minoriteterna – judar, romer, samer och finnar – hade länge betraktats som främmande, icke önskvärda element bland den förment homogena svenska befolkningen (Hagerman 2006). Identitets- och minoritetsfrågor stod inte på agendan för rån på 1990-talet. För de tidiga finska invandrarnas del var det kanske inte så märkligt, eftersom den stora majoriteten av dem var närmast gästarbetare utan minoritetsambitioner. När vistelsen för allt fler blev mer eller mindre permanent blev de finska invandrarna de facto en nationell minoritet, trots att de inte erkändes som sådan.

Kraven på minoritetsstatus framfördes envetet av sverigefinländarnas egna organisationer. Föreningsverksamheten hade fått luft under vingarna på 1970- och 1980-talen. Från att ha haft en huvudsakligen social och identitetsskapande funktion utvecklades de

Figur 1. Sverigefinländare födda i Finland (1 gen.), som har minst en förälder född i Finland (2 gen.) som har minst en far/morförälder född i Finland (3 gen.). Källa: SR/Sisuradio 2009.

till intresseorganisationer som satte press på svenska myndigheter och beslutsfattare och deras roll i sverigefinländarnas utveckling från invandrare till erkänd minoritet blev betydelsefull, trots att de svenska myndigheterna så länge valde att slå dövörat till (Korkiasaari och Tarkiainen 2000, 215–260).

Det stora antalet finska invandrare som dessutom koncentrerade sig till vissa orter i Sverige satte sin prägel på omgivningen och deras krav kunde på sikt inte negligeras. En debatt om den svenska invandrarpolitiken blossade upp i pressen i medlet av 1960-talet, och ledde till att invandrarutredningen tillsattes år 1968. I enlighet med riktlinjerna den utarbetade, övergick Sverige år 1975 med riksdagens beslut från assimileringspolitik till en multikulturell politik med det uttalade målet att stöda invandramas språk och kultur. Lagen fick en stor betydelse för sverigefinländarna och skapade bättre förutsättningar för uppkomsten av en ny sverigefinsk kultur som kunde vara något mer än finsk kultur i Sverige. Eftersom reformen gav utländska medborgare bosatta i landet rösträtt i kommunala val, så upplevde också den politiska verksamheten bland sverigefinländarna ett uppsving (Ristolainen 2007).

1975 års lagreform värnade om invandramas kultur, språk och traditioner, men det räckte ännu tjugo år innan det blev aktuellt med skydd av nationella minoriteters språk och kultur. En särskild minoritetsspråkskommitté tillsattes 1995. Den avgav sitt betänkande två år senare och rekommenderade att Sverige ansluter sig till Europarådets ramkonvention om skydd för

nationella minoriteter och stadgan om landsdels- eller minoritetsspråk (SOU 1997:193).

År 2000 ratificerade Sverige Europarådets ramkonvention om skydd för nationella minoriteter samt den europeiska stadgan om landsdels- eller minoritetsspråk. Dessa två traktater utgör grunden för Sveriges minoritetspolitik. De grupper som fick status som nationella minoriteter är samer, romer, tornedalsfinnar, sverigefinnar och judar. De nationella minoritetsspråken som erkändes är samiska, romani chib, meänkieli, finska och jiddisch (SOU 2005:40).

För att förverkliga innehållet i traktaterna ovan ansågs det nödvändigt att skapa förvaltningsområden där talare av samiska, meänkieli och finska skulle ha rätt att tala dessa språk vid kontakt med myndigheter, inom förskola och äldreomsorg. De sammanfördes till ett regionalt område som omfattade sju kommuner i Norrbotten, medan de övriga finskatalande i Sverige hamnade utanför med motiveringen ”bristande kontinuerlig historisk bakgrund” (De Geer 2004).

Det visade sig rätt snart att den förda minoritetspolitiken inte räckte till och Europarådet kritiserade Sveriges sätt att uppfölja sina konventionsåtaganden. År 2004 tillkallades en utredare för att analysera förutsättningarna att utvidga förvaltningsområdet även i ett område i Stockholms- och Mälardalsregionen (SOU 2005:40). Utredningen ”Rätten till mitt språk – förstärkt minoritetsskydd ledde till stiftandet av en ny lag om nationella minoriteter och minoritetsspråk som trädde i kraft från början av 2010. Förvaltningsområdet för finska språket utvidgades till 18 nya kommuner i Mälardalen och kort därefter med tre till på deras egen begäran (Regeringskansliet 2010).

Inom förvaltningsområdet har enskilda rätt att använda språken vid muntliga och skriftliga kontakter med myndigheter i enskilt ärende där myndigheten är beslutsfattare. Kommunerna har särskilda skyldigheter att anordna äldre- och barnomsorg, helt eller delvis på minoritetsspråken om någon inom FO önskar detta.

De språkliga rättigheterna som minoritetslagen ska värna om har försvarats länge av sverigefinlänarna. Tryggandet av det finska språkets fortbestånd gick som en röd tråd genom de mångsidiga verksamheterna som finlänarna byggde upp i Sverige. När den finska invandringen till landet tog fart, började också hela familjer flytta, nya familjer bildades och allt fler barn föddes. Då barnen började uppnå skolåldern, upplevde föräldrarna som viktigt att barnen fick behålla och utveck-

la sitt modersmål. Forskarna hade redan på 1960-talet börjat uppmärksamma de finska barnens skolproblem. Den s.k. halvpråkighetsdebatten inleddes med Nils-Erik Hansegårds bok ”Tvåspråkighet eller halvpråkighet?” (1968) och fördes vidare av bl.a. Tove Skutnabb-Kangas (1975) och Pertti Toukomaa (1976).

Finska skolbarn hade i läroplanen 1962 beretts möjlighet till undervisning i finska och successivt kom språket in i de svenska skolorna så alla finska invandrarbarn fick möjlighet till undervisning i modersmålet år 1970, och 1977 kom bestämmelserna om hemspråksundervisning i skolan (Ristolainen 2007).

Följande två årtionden innebar en kris för finskan i de svenska skolorna, eftersom myndigheter och politiker ofta lät bli att efterleva bestämmelserna om modersmålsundervisning. Återflyttningen till Finland som blev markant på 1980-talet gjorde inte saken bättre. Anslagen för språkundervisningen skars ned och resulterade i konflikter mellan skolledning och finska föräldrar. 1980-talet blev ett skolstrejkernas men också den finska mobiliseringens decennium. Antalet hemspråksklasser minskade kraftigt på 1990-talet (Korkiasaari och Tarkiainen 2000). Ljuspunkten i sammanhanget var lagen om friskolor som ledde till grundandet av 14 finska friskolor. Av dessa fungerar sju fortfarande. År 2008 gav en ändring av gymnasieförordningen eleverna utökad rätt att studera sitt modersmål i skolan, men intresset ökade inte märkbart (SR/Sisuradio 2009).

Språkrådet konstaterar i sin rapport om språksituationen i Sverige (2009) att det finns ett ökat intresse för modersmålsundervisning hos sverigefinnarna. Tyvärr känner inte kommunerna alltid till vilka bestämmelser som gäller; i vissa kommuner får den som vill undervisning i finska, medan i andra endast den som har förkunskaper i språket. Dessutom har lärarbristen gjort det svårt för en stor del av skolorna att erbjuda modersmålsundervisning. När Europarådets expertkommitté 2009 granskade hur Sverige lever upp till minoritetsspråkskonventionen, påtalade den att modersmålsundervisningen för de nationella minoriteterna måste förbättras.

3. Generationskillnaderna

Den stora utvandringen till Sverige hör samman med den höga nativiteten i Finland strax efter kriget, sär-

skilt perioden 1945-1950 då det föddes ca.100 000 barn varje år (Karisto 2005). Flykten från landsbygden, som det hette då, kom igång på 1950-talet och ledde under de följande decennierna till snabb urbanisering och emigration. Förutom att de stora årskullarna utgör en ålderskohort är de också en generation som delar samma historiska erfarenheter med samhällets snabba förändring efter kriget.

Inom samhällsforskningen är man oense om hur de stora årskullarna skall avgränsas och definieras och om de gemensamma erfarenheterna är så universella att generationen kan sägas vara något mer än en statistisk definition (Karisto 2005, Purhonen, Hoikkala, Roos 2008). Begreppet ”nyckelerfarenhet” brukar användas för att beskriva en gemensamt upplevd händelse eller erfarenhet som gör en kohort till en sammanknuten generation (Virtanen 2005). Den del av de stora årskullarna som flyttade till Sverige på 1960- och 1970-talen utgör en sådan generation; Förutom att emigrationen utgjorde en central nyckelerfarenhet, så fanns det många andra sammanhållande faktorer, exempelvis att de flesta kom från landsbygden och ofta från Lappland och Österbotten och hade endast grundutbildning. I Sverige fick de okvalificerat industriarbete och på fritiden umgicks de mest med sina landsmän (Korkiasaari och Karisto 2000). Hanna Snellman (2006) upptäckte i sin undersökning om lapplandsbor i Göteborg att födelseåret tycktes sakna betydelse för intervjupersonernas livsförlopp, och att flyttningsåret till Sverige hade större betydelse. Betydelsen av 1975 års reform framkom också i intervjuerna.

Resultaten från Migrationsinstitutets forskningsprojekt ”Sverigefinländarna i dag” bekräftar detta; De av intervjupersonerna som flyttat till Sverige under med stora flyttningsvågen åren 1961-1970 tenderar att bevara sin finska kultur starkare än någon annan grupp. Maria Levä (2008) hänför orsaken till den gemensamma generationserfarenheten – den här gruppen hade utvandrat av ekonomisk nödvändighet och strävade till att bygga sitt liv i Sverige så det liknade livet i Finland så mycket som möjligt. De gemensamma erfarenheterna skapade en stark gemenskap bland dem. Orsaken till att de som kom senare till Sverige inte hade en lika utpräglad finsk livsstil kan sökas i att de inte flyttade av nödvång, utan frivilligt och var mer inställda på att anpassa sig till den svenska livsstilen. De som bott allra längst i Sverige hade redan delvis assimilerats i det svenska samhället och anammade dess

seder och bruk. Det stöds av att av alla åldersgrupper längtade de äldsta minst till Finland och lade minst vikt vid bevarandet av det finska språket.

Den invandrarkultur som uppstod med den stora flyttningsvågen från Finland till Sverige var präglad av de stora årskullarnas medhavda kultur. Minoritetskulturen i Sverige utvecklades inte bara från den finska kulturen utan blev också påverkad av majoritetsbefolkningens föreställningar om minoriteten, särskilt som det tog sig uttryck i invandrapolitiken.

Språket, dvs. finskan, har en central roll som kulturbärande och sammanhållande faktor för sverigefinlänarna, framför allt för finstalande finländare födda i Finland. Kampen för modersmålsundervisning för barnen och senare egna friskolor kan betraktas som tecken på detta.

Hur blev följande generations identitet? Lotta Weckström som forskat om unga personer med finsk bakgrund i Sverige (Weckström 2005), fann hos dem en finskhet som skiljde sig klart från den äldre generationen. Enligt hennes forskningsresultat slutar invandrarskapet i och med första generationen. Finskhets och invandrarskap verkade vara synonymer för den första generationen. Den kopplingen finns inte längre för andra och tredje generationen; ”jag är en svensk som talar en synnerligen god finska!” som en av intervjupersonerna uttryckte det.

Weckström fann att skolan var en viktig faktor som formade den finska identiteten, men ingalunda den enda; också hemmet och sedvänjorna var av stor betydelse. Det finska språket hade ett stort symbolvärde oberoende av om intervjupersonerna kunde finska eller inte. Finskspråkighet och finskhet eller finsk kultur var inte samma sak - att inte kunna finska försvagade nödvändigtvis inte den subjektiva finska identiteten. Finskhetsen i Sverige är en abstrakt konstruktion stadd i konstant förändring. Typiskt finska kulturelement som att bada bastu och ha sisu var viktiga för identitetsbildningen, men de förlorar i betydelse och unga vuxnas finska identitet skiljer sig markant från föräldragenerationens (Weckström 2008).

Resultaten från Migrationisinstitutets enkät pekade åt samma håll (Levä 2008). Den första generationens sverigefinländare bevarar mycket av sin finska livsstil i Sverige, talar finska och när ofta en påtaglig hemlängtan till Finland i motsats till den andra generationen, som växte upp i Sverige. Deras relation till sin etniska bakgrund och Finland var en helt annan:

”Sverigefinskheden är för den yngre generationen något helt annat än den mångomtalade finskheden och hemlängtan för den äldre generationen. Vad jag vet är inte ens begreppet ’sverigefinsk’ bekant för de yngre. Deras identitet består av element från två länder.” (kvinna, f. 1980 i Sverige)

Den Finlandsbild som de yngre generationerna har skiljer sig från föräldrarnas, den är ofta präglad av sommar, sol och semester:

”Det var ett sommarland som vi besökte då havet och sjöarna var som mest blå och hembygden i Österbotten var som mest grönskande. Bra likt de bilder finska turistbyråer lanserade utomlands, inga saknades. Mina rötter hittade jag i den tvåspråkiga Kristinestadsnejden. Där mina förfäder hade verkat så länge det funnits skriven historia. Denna del av Finland har med åren blivit en allt starkare del av min identitet.” (man, f. 1969 i Sverige)

För invandragenerationen var det mer självklart och viktigt att bejaka sin finskhet än för de i Sverige födda generationerna. För dem var det också viktigare att förmedla det finska språket och kulturen till sina barn än vad det var för följande generation (Levä 2008).

Enligt De Geers (2004) beräkning av antalet finsktalande i Sverige lär sig 75 procent av barnen till finska föräldrar i Sverige finska, hälften om bara modern är finsk och bara en femtedel om modern är svensk. Av den tredje generationen estimerade De Geer att endast två procent talar finska. Också Migrationsinstitutets undersökning visade att den första och andra generationens sverigefinländare upprätthöll en levande finska i vardagslivet (Levä 2008).

Många undersökningar har visat att kontakten till den finska kulturen och kunskaperna i finska försvagas med generationerna (t.ex. Korkiasaari och Roinila 2005), så det är en förväntad utveckling. Hur det går för de finska institutionerna i Sverige som till stora delar bärs upp av invandragenerationen återstår att se. Många kommer att vittra bort med tiden liksom det skett t.ex. i Nordamerika (se Kero 1997). Det talas om en finsk renässans i Sverige; I april 2010 hölls ett seminarium på Hanaholmen i Esbo med temat ”Det sverigefinska uppvaknandet”. Bakgrunden var bl.a. ett ökat intresset för språk och kultur bland andra och tredje generationens sverigefinlar. De inbjudna unga seminariegästerna från Sverige påtalade sverigefinska musiker som nått berömmelse och gett positiva förebilder och trängt den gamla lätt stigmatiserade bilden

av sverigefinlar i bakgrunden. Det är en stolthet över de finska rötterna som kommer till uttryck.

I vilka former kommer den finska kulturen då att fortleva i Sverige på lång sikt? 2000-talets minoritetslagstiftning har skapat ett gynnsamt klimat för dess fortbestånd, men det var i sista minuten. Förvaltningsområdena skulle ha behövts långt tidigare när behovet av finskspråkig service var störst. Reformernas största betydelse för de yngre generationerna av sverigefinländare torde ligga i förutsättningarna för en levande tvåspråkighet som de främjar. Men visst är det lite märkligt att det dröjde jämt 200 år innan det finska språket och kulturen kunde återta den naturliga ställning i Sverige som gick förlorad år 1809.

Litteratur

- De Geer Eric. Den finska närvaron i Mälardalen. En geografisk-statistisk studie över de finsktalande i Sverige. Rapporter från finskt språk- och kulturcentrum 2. Mälardalens högskola 2004.
- Hagerman Maja. Det rena landet. Om konsten att uppfinna sina förfäder. Prisma. Stockholm 2006.
- Karisto A. *Suuret ikäluokat*. Vastapaino, Tampere 2005.
- Kero Reino. Suomalaisina Pohjois-Amerikassa. Siirtolaiselämä Yhdysvalloissa ja Kanadassa. Suomalaisen siirtolaisuuden historia 2. Siirtolaisuusinstituutti. Turku 1997.
- Korkiasaari Jouni, Tarkiainen Kari. Suomalaiset Ruotsissa. Suomalaisen siirtolaisuuden historia 3. Siirtolaisuusinstituutti. Turku 2000.
- Korkiasaari Jouni, Roinila Mika. Finnish North Americans today. In: Raento Pauliina (ed.) Finnishness in Finland and North America: Constituents, Changes and Challenges. Special Issue of Journal of Finnish Studies 2:9, s. 98-116. Toronto 2005.
- Levä Maria. Ruotsinsuomalaisten suomalaisen identiteetin ulottuvuudet 2000-luvun alussa. Web Reports 33. Siirtolaisuusinstituutti 2008. <http://www.migrationinstitute.fi/pdf/webreports33.pdf>.
- Purhonen Semi, Hoikkala Tommi, Roos J.P. (red.) Kenen sukupolveen kuulut? Suurten ikäluokkien tarina.
- Regeringskansliet 2010. <http://www.sweden.gov.se/sb/d/11787/a/122733>.
- Ristolainen Tanja. Sverigefinlar. Från invandrare till nationell minoritet. Sverigefinska intresseorganisationernas och föreningarnas betydelse för den svenska invandrar- och minoritetspolitiken. C-uppsats. Halmstad högskola 2007. <http://hh.diva-portal.org/smash/record.jsf?pid=diva2:238268>.

- SCB – Statistiska centralbyrån. Statistikdatabasen, 2010. www.scb.se.
- SCB/SR/Sisuradio 2009 <http://sverigesradio.se/cgi-bin/sisuradio/nyheter/artikel.asp?artikel=2797781>.
- Skutnabb-Kangas Tove. Om tvåspråkighet och skolframgång. Åbo: Svenska Litteratursällskapet i Finland, Nämnd för samhällsforskning, Forskningsrapport nr 20, 1975.
- Skutnabb-Kangas Tove, Toukomaa Pertti. Teaching migrant children's mother tongue and learning the language of the host country in the context of the sociocultural situation of the migrant family, Report written for Unesco. Tampere: University of Tampere, Dept of Sociology and Social Psychology, Research Reports 15, 1976.
- Snellman Hanna. Lapplandsborna i Göteborg. I: Junila Marianne och Westin Charles (red.) Mellan majoriteter och minoriteter. Om migration, makt och mening. Svenska litteratursällskapet i Finland, Borgå 2006. s. 103–117.
- SOU 1997:193 Steg mot en minoritetspolitik – Europarådets konvention för skydd av nationella minoriteter. <http://www.sweden.gov.se/sb/d/108/a/12175>.
- SOU 2005:40. Rätten till mitt språk. Förstärkt minoritetsskydd. Delbetänkande från utredningen om finska och sydsamiska språken. Stockholm 2005.
- Språksituationen i Sverige 2009. Språkrådet, Omvärldsanalys framtagen vid Språkrådet. www.sprakradet.se/6715.
- SR/Sisuradio 2009. <http://sverigesradio.se/cgi-bin/sisuradio/nyheter/artikel.asp?Artikel=2264629>.
- Statistikcentralen. Statistikdatabaser 2010. www.stat.fi.
- Weckström Lotta. Unga sverigefinnars tankar om finsk identitet i Sverige. Bilaga 6. SOU 2005:40. Rätten till mitt språk. Förstärkt minoritetsskydd. Delbetänkande från utredningen om finska och sydsamiska språken. Stockholm 2005.
- Weckström Lotta. Representations of Finnishness in Sweden. Jyväskylä yliopisto. Soveltavan kielentutkimuksen keskus. Väitöskirja. Jyväskylä 2008.
- Virtanen Matti. Suuret ikäluokat sukupolvena. I Karisto Antti (red.) Suuret ikäluokat. Vastapaino, Tampere 2005. s. 197–207.

John Morton-tunnustuspalkinto perustettu

Siirtolaisuusinstituutin hallitus päätti kokouksessaan 12.5.2010 perustaa John Mortonin nimeä kantavan tunnustuspalkinnon.

John Mortonin isän isoisä oli alkujaan Savosta Ruotsiin lähtenyt Martti Marttinen. Kun Ruotsi perusti siirtokunnan Delawareen, oli ensimmäisten asuttajien joukossa paljon Värmlannin suomalaisia.

John Mortonin osuus USA:n itsenäistymiseen oli keskeinen. Kun pennsylvanialaiset äänestivät suhtautumisestaan siirtokuntien itsenäisyysjulistukseen, ratkaisi Morton äänellään pennsylvanialaisten itsenäisyyttä puolustavan kannan.

Palkinto myönnetään esityksestä muuttoliikkeiden ja monikulttuurisuuden hyväksi tehdystä erittäin ansiokkaasta työstä tai teosta. Palkintoon oikeuttavan teon on liityttävä suomalaiseen tai Suomessa tapahtuneeseen muuttoliikkeeseen. Palkinnon saajasta päättää instituutin hallitus. Palkinnon suuruus on 2000 €. Tulemme seuraavassa lehdessämme informoimaan seuraavasta hausta.